

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/64/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116216594
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116216594.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: M. C., nar. X. Y. XXXX, trvalo bytom A. XXXX/X, E., o zaplatenie 146,03 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 9. októbra 2018 č. k. 32Csp/23/2016-129, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 45,77 eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalovanému, ktorý má nárok na náhradu trov konania náhradu trov konania nepriznal.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 5, § 2 písm. f/, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. i/ a j/, ods. 6 až 9, § 11 ods. 1 a 2, § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami (ďalej len ZoSÚ“); § 39, § 40, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 2, 3 a 5, § 544 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami (ďalej len „O.z.“); § 479, § 708 ods. 1 a 2, § 709 ods. 1, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obch. z.“).

Dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručitou súdu 20.7.2016 domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 146,03 eur spolu s úrokom vo výške 28% ročne zo sumy 146,03 eur od 26.8.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že 7.1.2014 uzavreli žalobkyňa a žalovaný zmluvu č.1153491001 o bežnom účte, kde bolo dohodnuté vedenie účtu, za čo bola žalobkyňa oprávnená vyúčtovať poplatky na ťarchu účtu žalovaného. Žalovaný podľa bodu 3.8 obchodných podmienok bol povinný mať dostatok prostriedkov na účte. Vzhľadom na porušenie povinnosti žalovaným mať dostatok prostriedkov na účte, tento sa dostal do nepovoleného prečerpania, pričom účet žalobkyňa uzavrela ku dňu 25.8.2015. Podľa všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj „VOP“) je povinný žalovaný nepovolený debet vyrovnat' a do tej doby je povinný platiť úroky vo výške 28% ročne. Na výzvu súdu žalobkyňa špecifikovala uplatnenú pohľadávku podaním doručeným súdu 9.8.2018 tak, že táto sa skladá z rozdielu medzi všetkými debetnými a kreditnými transakciami vykonanými na účte žalovaného, mimo iné je pohľadávka tvorená poplatkami za vedenie účtu vo výške 45,77 eur, poplatkami za účet v exekúcii 35 eur, poplatkom za výzvu 30 eur a poplatkom za upozornenie, že účet je v debete vo výške 15 eur. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého dňa 7.1.2014 uzatvorili účastníci Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 1153491001, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanému bankové služby prostredníctvom bežného účtu. Z obsahu výpisov z účtu mal preukázané, že žalovaný sa prvýkrát dostal do nepovoleného debetu v mesiaci júl 2014, pohľadávka žalobkyne sa skladá zo sumy 45,77 eur tvorenej poplatkami za vedenie bežného účtu (á 3,90 eur), sumy 35 eur predstavujúcej poplatok za vedenie účtu v exekúcii, ďalej sumy 30 eur ako poplatku za výzvu debet, sumy 15 eur za výzvu pri nepovolenom prečerpaní, obe posledné položky sú v sadzobníku označené ako zmluvné pokuty, zvyšok pohľadávky tvoria vyúčtované úroky (sadzba 28% ročne).

Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená pôvodne zmluva o vedení účtu, pričom žalobkyňa vystupovala v pozícii dodávateľa a žalovaný spotrebiteľa, čiže ide o spotrebiteľský vzťah. Žalobkyňa sa domáha zaplata sumy 146,03 eur na podklade nepovoleného debetu, ktorý vznikol žalovanému. V zmysle § 2 písm. f/ a § 1 ods. 5 ZoSÚ môže nastať uvedená situácia, kedy sa žalovaný v dôsledku nedohodnutého prečerpania dostane do nepovoleného debetu, pokiaľ mu to žalobkyňa umožní, čo je aj uvedený prípad. Avšak v takomto prípade sa na daný vzťah vzťahujú aj ďalšie ustanovenia ZoSÚ, nakoľko ide o spotrebiteľský úver, konkrétne ide o ustanovenie § 11, § 18, § 9 ods. 6, 7, 8 ZoSÚ ako aj ustanovenia § 7 ods. 1 a § 9 ods. 2 ZoSÚ. Súd bol názoru, že použitie § 11 ZoSÚ bez použitia § 7 ods. 1 resp. § 9 ods. 2 ZoSÚ by nemalo právny význam. Uviedol, že žalobkyňa už pri uzatvorení zmluvy mala jasne a zrozumiteľne informovať žalovaného, že je možné, že ak nebude mať dostatok prostriedkov (na účte), dostane sa do nepovoleného debetu, a bude pri ňom uplatňovaná úroková sadzba v presne stanovenej výške ako aj ďalšie informácie v súlade s § 18 ods. 1 ZoSÚ, pričom nepostačuje uvedené upraviť v obchodných podmienkach, t. j. ak žalobkyňa plánuje poskytovať takýto produkt, tak je povinná na to žalovaného ako spotrebiteľa osobitne upozorniť hneď pri uzatvorení zmluvy. Súd v tejto súvislosti poukázal na bod 3.11.5 zmluvných podmienok, ktoré žalobkyňu oprávňujú odstúpiť od zmluvy v prípade, ak sa žalovaný dostane do nepovoleného debetu. Súd pri vykladaní ust. § 1 ods. 5 v spojení s § 7 ods. 1 a § 11 ZoSÚ vychádzal z toho, že žalobkyňa ako osoba konajúca s odbornou starostlivosťou si zväží, či umožní spotrebiteľovi čerpať nepovolené prečerpanie, a v takom prípade pri preverení jeho finančnej situácie v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ sa rozhodne, či mu úver (aj vo forme nepovoleného prečerpania poskytne), alebo nie, nakoľko nespĺňa podmienky. Pre prípad uplatnenia nárokov z takéhoto vzťahu je však nevyhnutné, aby žalobkyňa takúto svoju činnosť preukázala, a ak tak nevykonala, tak poskytnutý úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako súd posúdil aj splnenie povinnosti podľa § 18 ods. 2 ZoSÚ, kde žalobkyňa bola pri prečerpaní dlhšom ako jeden mesiac povinná zasláť žalovanému informácie podľa § 18 ods. 2 ZoSÚ, pričom ak tak nevykonala, nemá právo požadovať plnenia spojené s povoleným prečerpaním, nakoľko nedodrжала zákonné náležitosti pre jeho uplatnenie. Súd má za to, že okrem upozornenia v zmluve je nevyhnutné spotrebiteľa vždy informovať o výške poskytnutého úveru v podobe prekročenej čiastky, úrokovej sadzbe ako aj ostatných náležitostiach podľa § 18 ods. 2 ZoSÚ, pričom túto funkciu nemohli splniť predložené výpisy, keď tieto neobsahovali úrokovú sadzbu, ani ďalšie náležitosti, a teda podľa záverov súdu trpí takýto poskytnutý úver nedostatkom písomnej formy a nemôže splniť ani ostatné náležitosti žiadané § 9 ods. 2 ZoSÚ, a preto takto poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd vyložil náležitosti tohto úverového vzťahu, t. j. náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 v súvislosti s § 18 ods. 1 a 2 ZoSÚ, t. j. ak by bolo splnené zákonné minimum žiadané § 18 ZoSÚ, tak by mal súd za to, že náležitosti zmluvy pre tento úverový vzťah by boli splnené, súčasne by však musel byť preukázaný postup podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (zisťovanie pomerov dlžníka). Uvedená zákonná konštrukcia je daná preto, aby žalobca (poskytovateľ úveru) si vždy riadne zväžil, komu umožní dostať sa do nepovoleného debetu, aby sa osobám úverovo zaťaženým nezvyšovali dlhy a veriteľom nedobytné pohľadávky. Je to ochrana oboch zmluvných strán, na jednej strane spotrebiteľa a na druhej strane veriteľa, pričom zodpovednosť zákonodarca ponechal na poskytovateľovi úveru, ktorý má všetky možnosti (preveriť situáciu dlžníka) sa rozhodnúť, či úver poskytne alebo nie. Súd pri posúdení nároku žalobkyne súčasne posudzoval ďalšiu skutočnosť, a to uplatnenie náhrady za výzvy vo výške 15 eur, 30 eur, ktoré v sadzobníku poplatkov sú označené ako zmluvné pokuty. Konštatoval, že svojou povahou (výškou a spôsobom uplatnenia) ide skutočne o zmluvné pokuty, ktoré však neboli individuálne dojednané, a preto je neplatné dojednanie o nich podľa § 53 ods. 5 O.z., resp. aj podľa § 39 O.z., nakoľko nebola dodržaná písomná forma. Súd prvej inštancie preto žalobu v tejto časti nároku zamietol ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie bol tiež názoru, že úroky vo výške 28% ročne sú neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods. 1 O.z. a teda je neplatná podľa § 53 ods. 5 O.z.. Neprijateľnosť takejto podmienky vyplýva zo skutočnosti, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, ktorý nemá možnosť takúto podmienku ovplyvniť. K tomuto záveru súd dospel v prvom rade s ohľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva obsahuje

nárok na zaplatenie úrokov vo výške 28% (povahou zmluvnej pokuty) jednostranne iba v neprospech žalovaného (spotrebiteľa) pre prípad porušenia jeho zmluvných povinností, pričom pre prípad porušenia zmluvných povinností dodávateľa neexistuje v zmluve žiadna sankcia v podobe vysokých úrokov 28% (zmluvnej pokuty) v prospech spotrebiteľa. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľné zmluvné podmienky, pod sankciou absolútnej neplatnosti. Súd vychádzajúc z vyššie uvedeného rozhodol tak, že nepriznal žalobkyni nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v požadovanej výške 28 %, nakoľko tieto považoval za neplatne dojednané v rozpore so zákonom. Súd určenie úrokov v takejto výške rovnako považoval za zmluvnú pokutu, na ktorú žalobca nemá nárok, keďže nebola individuálne dojednaná. Úplne rovnaký charakter mali aj poplatky navyšiac za vedenie účtu v exekúcii, pričom z obsahu žaloby, ani skutkových tvrdení jednak nebolo preukázané, že by bol žalobkyni doručený exekučný príkaz a jednak samotná výška poplatku bez ďalšieho sa súdu javí ako nedôvodná, nakoľko nie je zrejmé, aký produkt sa žalovanému poskytuje, prečo ho žalobkyňa účtuje a rovnako tak, ako je uvedené vyššie súd vyhodnotil dohodu o tomto poplatku za neuzavretú, navyšiac vo vzťahu k úveru ako takému pri posúdení náležitosti podľa § 18 ods. 2 a § 9 ods. 9 ZoSÚ a § 11 ods. 1. Súd z celej žaloby považoval za dôvodnú len časť, kde si žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie sumy 45,77 eur titulom poplatkov za vedenie účtu, o ktorých žalovaný vedel od počiatku a na ktoré má žalobkyňa nárok titulom zmluvy o vedení účtu (v zásade by mohli byť uplatnené ako poplatok za vedenie účtu, a nie ako úver). Preto súd uvedenú sumu priznal žalobkyni ako dôvodnú a žalovaného zaviazal na jej zaplatenie a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. čl. 4 ods. 1 a 2, čl. 17, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 CSP, ďalej dôvodil, že o náhrade trov konania by mal rozhodnúť podľa uvedených zákonných ustanovení tak, že nárok na ich náhradu má žalovaný ako účastník úspešnejší v konaní (žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 146,03 eur, pričom bola úspešná len čo do sumy 45,77 eur, jej úspech predstavuje 31,34 % (45,77 eur je 31,34%) zo sumy 146,03 eur) predmetu konania, vo zvyšku je úspešný žalovaný 68,66 %, čistý úspech žalovaného 68,66 % -31,34% (úspech žalobkyne) = 37,32%), vzhľadom na uvedené by mal rozhodnúť tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 37,32 %, avšak žalovanému v konaní trovy nevznikli, a preto súd v súlade so zásadou hospodárnosti a účelnosti rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. októbra 2016, sp. zn. 6 Cdo 544/2015).

2. Proti tomuto rozsudku iba v jeho zamietajúcej časti veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti vyhovením žalobe aj v takejto časti a priznaním žalobkyni náhrady trov konania. Dôvodila, že s argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a považuje napadnutý rozsudok za nesprávny, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

K názoru súdu, že už pri uzatvorení zmluvy mala jasne a zrozumiteľne informovať žalovaného, že je možné, že ak nebude mať dostatok prostriedkov, dostane sa do nepovoleného debetu a bude pri ňom uplatňovaná úroková sadzba, žalobkyňa uviedla, že klient oboznámenie sa so zmluvnou dokumentáciou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne potvrdil preštudovanie dokumentácie upravujúcej daný zmluvný vzťah. Okrem toho sú všetky dokumenty, na ktoré odkazuje zmluva zverejnené na webstránke banky v aktuálnom znení, zverejnené na každom obchodnom mieste (pobočke banky) v aktuálnom znení a o každej zmene dokumentácie je klient banky informovaný bankou aj vo výpise z účtu ako aj prostredníctvom internetbankingu. Citovala č. III písm. A body 23 a 27 obchodných podmienok účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy s tým, že ani ZoSÚ nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Tento výklad potvrdil aj Rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Bíróová), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj vo VOP alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Táto povinnosť by mala byť

ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/ sadzobník sú súčasťou zmluvy a sú pre klienta záväzné. Žalobkyňa má za to, že uvedený rozsudok sa analogicky týka aj iných spotrebiteľských zmlúv, teda aj zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Poukázala na Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/71/2018-202 z 25.9.2018, v zmysle ktorého „rozhodujúca právna úprava nevylučuje, ale naopak nepriamo počíta so zahrnutím zmluvných podmienok popri zmluvách aj v iných a to i rámcových dokumentoch a ako výstižný v tejto súvislosti odvolací súd hodnotí tiež poukaz odvolateľa na závery formulované Súdny dvorom EÚ v rozhodnutí C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, podľa ktorých smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere nevyžaduje, aby zmluva o úvere bola vyhotovená na jednom dokumente a vo svojej podstate pripúšťa, aby sa súčasťou písomnej úverovej zmluvy stali aj iné na trvalom nosiči zachytené náležitosti za predpokladu, že úverová zmluva na ne jasne a presne odkazuje a spotrebiteľovi boli pred uzavretím úverovej zmluvy skutočne odovzdané. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada v záujme presvedčivosti jeho úvah poznamenať, že s možnosťou určenia obsahu zmluvy aj odkazom na obchodné podmienky, za podmienok formulovaných v zmienenom rozhodnutí súdneho dvora už výslovne počíta novela Občianskeho zákonníka, toho času vo verejnom pripomienkovom konaní v rámci pripravovanej prvej etapy jeho rekonštrukcie.“

Ako vyplýva z úvodných ustanovení, zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obch.z. upravujúcimi zmluvu o bežnom účte (§ 708 a nasl. Obch.z.). V zmysle § 710 Obch.z., ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.). V zmysle § 711 ods. 1 Obch.z. za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. Citovala § 2 písm. f/ a § 18 ods. 1 ZoSÚ. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle ZoSÚ a ako vyplýva z vyššie uvedeného, ustanovenia VOP žalobkyne iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. O výške prekročenia bol žalovaný informovaný vo výpisoch z účtu. V danom prípade sa nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobkyňou, nakoľko úprava sa v podstatnej miere opiera o právnu úpravu, keďže s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obch.z., tak aj ZoSÚ v ust. § 18 ods. 1. Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo Výveske úrokových sadzieb. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Podľa § 18 ods. 1 ZoSÚ postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické. Uvedené sú dostupné aj na pobočkách banky. Žalobkyňa má za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobkyne a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 ZoSÚ. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Nesplnenie povinnosti v zmysle § 18 ods. 2 ZoSÚ zákon nesankcionuje bezúročnosťou prekročenia.

Ohľadne nároku na úrok 28% ročne žalobkyňa odkázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/4/2018-54 z 27.3.2018. Krajský súd uviedol, že v dôsledku toho, že sa majiteľ dostal prečerpaním finančných prostriedkov na jeho osobnom účte do stavu mínusu, patria banke z takto poskytnutých peňažných prostriedkov žalovanému úroky dohodnuté zmluvne vo VOP, a to v bode 3.8 VOP a 3.12 s odkazom na bod 8.8 VOP s tým, že úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov ňou poskytnutých nad rámec zostatku na jeho účte. Nepovolené prečerpanie je podstatným porušením Zmluvy o bežnom účte, ktoré má za následok nielen právo banky požadovať úroky za prečerpanie účtu, s ktorou povinnosťou počíta aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 18 ods. 1. Z ustanovení VOP, ktoré obsahujú dojednania o úroku pre prípad nepovoleného debetu vyplýva, že kopírujú zákonnú úpravu, keďže ide o inštitút prekročenia v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom úprava nároku na úrok pri nepovolenom debete vo VOP nie je žiadnou špecifickou zmluvnou podmienkou zavedenou výlučne žalobcom, ale vyplýva z ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj zo Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podstatné je, že debetný zostatok je úročený dohodnutou úrokovou sadzbou a nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré tvoria prekročenie s poukazom na § 18 ZoSÚ, pričom jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, ako to nesprávne posúdil súd prvej inštancie. Samotnú dohodu zmluvných strán o platení debetných úrokov pri nepovolenom prečerpaní finančných prostriedkov na bežnom účte spotrebiteľa nie je z uvedených dôvodov možné považovať za obchádzanie zákona. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na

zaplatenie zmluvne dohodnutého debetného úroku za podmienok, na akých sa na jeho platení vo VOP so žalovaným dohodol. Spôsob určenia výšky úrokovej sadzby bol zmluvnými stranami dohodnutý v bode 3.7 VOP tak, že zostatok bežného účtu úročí banka aktuálnou úrokovou sadzbou, pretože úroková sadzba je pohyblivá a vychádza z referenčnej úrokovej sadzby, ktorou je úroková sadzba banky pre depozitné produkty.

K názoru súdu, že poplatky neboli individuálne dojednané, žalobkyňa uviedla, že všetky poplatky boli vyjadrené jasne, zrozumiteľne a určito a to priamo v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou Zmluvy, a teda nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ani zákon o platobných službách vyslovene nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Citovala § 31 ods. 2 a 4 zákona o platobných službách s tým, že v zmysle vyššie uvedeného teda nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Zároveň uviedla, že poplatky sú účtované na základe Čl. IV. ods. 2 zmluvy o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke.

Výška poplatkov je uvedená v sadzobníku poplatkov.

Krajský súd v Košiciach v Uznesení č.k. 11Co/71/2018-202 z 25.9.2018 upozornil, že vzhľadom na spotrebiteľskú povahu právneho vzťahu strán, nemožno opomenúť posúdiť ho tiež z hľadiska predpisov na ochranu spotrebiteľov, avšak záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky musí byť vždy preskúmateľným výsledkom vyhodnotenia rozhodujúceho spotrebiteľského kritéria, ktorým je primeraná rovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán (§ 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka). Zároveň, platí, že neprijateľnou nie je taká zmluvná podmienka, ktorá bola individuálne dojednaná (§ 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka). Z uvedeného vo vzťahu k spôsobu odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo potrebné súdu prvej inštancie vytknúť, že vo svojich úvahách precenil právny význam formulárovej povahy rozhodujúcich dojednaní. Neuvedomil si pritom dostatočne razantne, že formulárová povaha zmluvnej podmienky (a teda nie jej osobitné vyjednanie) je predpokladom vôbec pre úvahu o jej neprijateľnosti a predstavuje tak podmienku a nie dôvod zakladajúci neprijateľnosť. Dôvodom neprijateľnosti zmluvnej podmienky je vždy, ako už bolo zmienené, značná nerovnováha, ktorú v právnom vzťahu v neprospech spotrebiteľa zakladá, z čoho vyplýva, že záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa nevyhnutne bez kvalifikovaného zdôvodnenia takejto nerovnováhy nezaobíde. Za takéto zdôvodnenie rozhodne nemožno bez ďalšieho považovať len paušálny poukaz na nevýhodnejšie postavenie spotrebiteľa, rovnako ani subjektívne konštatovanie, že zmluvná podmienka zakladá hrubú nadvládu alebo, ako už bolo zmienené, len odkaz na formulárovú podobu zmluvných dojednaní.

Poplatok za upomienku, výzvu predstavuje skutočnú náhradu nákladov banky, ktoré vznikli banke v súvislosti s omeškaním dlžníka, najmä náklady banky za vyhotovenie a zaslanie upomienky, náklady spojené so zasielaním informácií do spoločného úverového registra, sledovaním ďalšieho správania dlžníka a podobne. Poplatok za upomienku predstavuje aj službu klientovi spočívajúcu v tom, že klient je v dostatočnom časovom predstihu informovaný o omeškaní a o následkoch nesplácania úveru a môže tak tieto negatívne následky v čas odvrátiť. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je len taká podmienka, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Upomienka, výzva a cena za ne je v zmluve vyjadrená jasne zrozumiteľne a určito. Žalobkyňa priložila konkrétny rozpis nákladov na upomienku a výzvu.

K záveru súdu, že žalobkyňa nepreukázala, že konala s odbornou starostlivosťou, žalobkyňa uviedla, že má za to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal žalobkyňu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP, keď z gramatického výkladu predmetného ustanovenia vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie/opravu takejto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania v § 129 CSP uvedeným postupom. Súd žalobkyňu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobkyňu ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jej práv.

Keďže súd prvého stupňa rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobkyňou uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, súd takýmto postupom,

ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom. Ide o vady konania, vymedzené v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky zaručuje okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na súdnu ochranu ako súčasť práva na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na rozhodnutie, ktorému predchádza faktická činnosť súdu v súlade so zákonom, a to konkrétne procesným predpisom, upravujúcim postup súdu, ktorým je CSP. Za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie súdu vo veci samej bez úplného a určitého návrhu na začatie konania, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takýmto rozhodnutím bolo žalobkyni v konaní odopreté právo na ochranu jej oprávneného nároku, uplatneného návrhom na začatie konania. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/262/2017 z 18.1.2018, Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/33/2017-53 z 27.6.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/ 25/2018-257 z 26.7.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/57/2017 z 29.6.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/262/2017-82 z 4.7.2018, a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/74/2018-151 zo 16.8.2018.

Žalobkyňa doručila súdu Report zo SRBI (Credit report analytic).

K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní žalobkyňa poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/25/2017-114 z 20.2.2018, ktorým súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie a uviedol, že napriek tomu, že súd prvej inštancie nezavinil, že jeho rozhodnutie je nesprávne (vzhľadom na v odvolaní predložené dôkazy), odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, než v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Citovala § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver banka vykonala lustráciu z reportu zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI). Zároveň, na to, aby bolo možné úver vyhlásiť za bezúročný a bezpoplatkový, je potrebné skúmať, či veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 7 ods. 1 ZoSÚ. V zmysle § 11 ods. 2 sa hrubé porušenie uvedených povinností považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Z dôkazov predložených súdu je však zrejmé, že podmienka hrubého porušenia povinností nebola naplnená. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/7/2018 - 99 z 22.marca 2018.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti treba navzdory námietkam odvolateľky považovať za vo výroku vecne správny.

5. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 <. ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej

inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobkyne, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné:

6. Súd prvej inštancie bol názoru, že žalobkyňa už pri uzatvorení zmluvy mala jasne a zrozumiteľne informovať žalovaného, že je možné, že ak nebude mať dostatok prostriedkov (na účte), dostane sa do nepovoleného debetu, a bude pri ňom uplatňovaná úroková sadzba v presne stanovenej výške ako aj ďalšie informácie v súlade s § 18 ods. 1 ZoSÚ, pričom nepostačuje uvedené upraviť v obchodných podmienkach, t. j. ak žalobkyňa plánuje poskytovať takýto produkt, tak je povinná na to žalovaného ako spotrebiteľa osobitne upozorniť hneď pri uzatvorení zmluvy

Žalobkyňa oponovala, že žalovaný oboznámenie sa so zmluvnou dokumentáciou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne potvrdil preštudovanie dokumentácie upravujúcej daný zmluvný vzťah. Poukázala na čl. III písm. A body 23 a 27 VOP s tým, že ani ZoSÚ nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, ktorý výklad potvrdil aj Rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Bíróová), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj vo VOP alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Táto povinnosť by mala byť ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/ sadzobník sú súčasťou zmluvy a sú pre klienta záväzný. Žalobkyňa bola názoru, že uvedený rozsudok sa týka aj iných spotrebiteľských zmlúv.

Podľa § 2 písm. f) ZoSÚ sa na účely tohto zákona rozumie prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

Podľa § 1 ods. 5 ZoSÚ sa na spotrebiteľský úver vo forme prekročenia sa vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 9 ods. 6, 7 a 8, § 11, § 18, § 20, § 21 a § 23, 25 až 27.

Podľa § 18 ods. 1 ZoSÚ ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

Odvolací súd uvádza, že zákonná úprava pojem „nepovolené prečerpanie účtu“ nepoužíva. Z ostatne citovaných ustanovení vyplýva možnosť majiteľa účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec vlastných prostriedkov ako podstatný znak prekročenia. Nepovolené prečerpanie prostriedkov na účte v zmysle, v akom ho definujú VOP žalobkyne, resp. prekročenie v zmysle v akom ho definuje ZoSÚ je svojím charakterom úverom, z ktorého za určitých podmienok vzniká veriteľovi nárok na úrok. Zmluva o bežnom účte uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. O. z., nakoľko žalobkyňa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (dodávateľ) a žalovaný mal postavenie spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. VOP sú pre strany zmluvy, ktorej súčasť majú tvoriť záväzný len v prípade, ak boli zmluvnej strane známe. Ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/245/2010 z 30.11.2011: „zmluvné strany musia s týmito obchodnými podmienkami vyjadriť súhlas, a na to, aby boli pre zmluvné strany záväzný, zákon vyžaduje, aby boli stranám uzatvárajúcim zmluvu známe, alebo aby boli priložené k návrhu zmluvy. V prípade sporu predpokladanú znalosť týchto podmienok treba preukázať. Bude tak povinná strana, ktorá sa znalosti týchto podmienok dovoľáva“. Odvolací súd dodáva, že i keď predmetom konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2Cdo/245/2010 bolo skúmanie platnosti rozhodcovskej doložky, rozhodnutie je aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec. Odkaz na VOP a úrokové sadzby produktov zverejnené v priestoroch pobočiek banky alebo na jej webovej stránke nie sú pre spotrebiteľa dostatočnou informáciou a nepreukazujú, že žalovaný bol s ich obsahom

riadnym spôsobom oboznámený. Žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný mal možnosť oboznámiť sa s VOP upozorňujúcimi podľa jej tvrdenia na nárok na úrok z prekročenia vo výške 28 % ročne, ktorý si voči nemu nárokuje a žalovaný nemal možnosť ani predmetný nárok na úrok namietat', ak bol vopred určený vo formulárovo pripravených VOP a v úrokových sadzbách produktov. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah a ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 2, 3 O. z.). Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak úrok nebol so žalovaným individuálne dojednaný, ale bol len jednostranne určený žalobcom mimo uzatvorenej zmluvy o bežnom účte vo VOP a sadzobníku úrokových produktov (ako tvrdí žalobkyňa), na základe zmluvy žalobkyni nárok na úrok z prečerpania nevznikol.

Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd udáva, že mu je obsah tohto rozhodnutia známy.

Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na VOP. Podľa názoru odvolacieho súdu však, pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo VOP, a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje to neprijateľnú zmluvnú prax, ktorá je neprípustná. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvára právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj ZoSÚ a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. V predmetnej veci nie je sporné, že strany uzatvorili zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú, s poukazom na podmienky, za akých bola zmluva uzatvorená a s poukazom na ust. § 52 a <. nasl. O.z.. v danom prípade ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú a súd rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (§ 53 ods. 1 O.z.). V danom prípade ide o zmluvu o bežnom účte, uzatvorenú v zmysle § 708 a nasl. Obch.z.. Keďže zmluva bola uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ide zároveň o zmluvu spotrebiteľskú. Výklad a aplikácia ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon dodržanie iba niektorých z obsahových náležitostí zmluvy postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí náležitosti nevyhnutné, podstatné obsahové náležitosti zmluvy.

Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednanie, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. Ak takéto podstatné ustanovenia dodávateľ zahrnie do všeobecných obchodných podmienok, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013).

Čo sa týka úroku 28 % ročne, ktorého sa žalobkyňa domáha, nech ho nazýva akýmkoľvek spôsobom, svojou podstatou ide o úrok z úveru. Úprava podstatnej náležitosti zmluvy ako úrok z úveru v obchodných podmienkach, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ, u spotrebiteľa

vyvolala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Bez pochybností predstavuje teda neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú nemožno prihladať. Odvolací súd podporne poukazuje na mnohé rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré dospeli k rovnakému záveru o nedôvodnosti uplatneného úroku 28% pri nepovolenom prečerpaní, a to rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/147/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/38/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/135/2018, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/305/2018, Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/271/2018.

Správne uzatvoril súd prvej inštancie aj to, že v zmluve chýba individuálne dojednanie o nároku na poplatky; pokiaľ odvolateľka argumentuje, že uvedené dojednanie obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, ide o dokumenty, listiny, k zmluve formulárového charakteru, ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, toto splyva so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktáčnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. O to viac, keď predložené vyhotovenie VOP k zmluve je vyhotovené drobnými písmenami (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/67/2017 z 25.05.2017). Pokiaľ aj zákon o platobných službách neustanovuje povinnosť individuálne dojednať poplatky, odvolací súd poukazuje na to, že uvedený zákon nepredstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k normám spotrebiteľského práva, ktorá by vylučovala aplikáciu spotrebiteľskej ochrany (na ktorej je založená požiadavka individuálneho dojednania zásadných zmluvných ustanovení, medzi ktoré nepochybne poplatky i úroky patria). Navyše zákon o platobných službách sa nedotýka zmluvného úroku.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nie je prípustné, aby mal veriteľ nárok na zaplatenie úroku z prekročenia len na základe toho, že spotrebiteľovi prečerpanie fakticky umožní, úrokovú sadzbu si určí sám (vlastnými sadzbami úrokových produktov) a spotrebiteľa o jej výške informuje v zmysle § 18 ZoSÚ.

K tvrdeniu žalobkyne, že postačuje, ak žalovaný bol informovaný o prekročení na účte výpismi z účtu, odvolací vyslovuje názor, že ustanovenie § 18 ZoSÚ nemožno vykladať tak, že pokiaľ veriteľ umožní spotrebiteľovi prekročenie bez toho, aby bol tento vopred informovaný a bez toho, aby prejavil vážny záujem a svoju vôľu právne relevantným spôsobom o poskytovanie služby prečerpania (prekročenia) na účte, ktorého je majiteľom, a až následne mu žalobkyňa oznamuje informácie s tým súvisiace prostredníctvom výpisu z účtu, vzniká spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť jednostranne určené úroky a poplatky, keďže smernica vyžaduje výslovnú dohodu o úrokovej sadzbe úveru formou prekročenia priamo v zmluve o bežnom účte. Odvolací súd konštatuje že, úlohou všeobecných zmluvných podmienok je spresniť a rozvinúť niektoré ustanovenia zmluvy, prípadne upraviť určité technické náležitosti. Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013 uvádza, že: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“ Ústavný súd v citovanom rozhodnutí uviedol aj to, že v spotrebiteľských zmluvách je možné VOP uplatniť v zákonných limitoch, medzi ktoré patrí, že nesmú (pod hrozbou absolútnej neplatnosti podľa ustanovení O. z.) obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkou dobrej viery a znamenajú k ujme spotrebiteľa značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy akou je výška úroku z úveru vo VOP, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ takúto nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vyvoláva. Odvolací súd vyhodnotil námietky žalobkyne ohľadne nepriznania požadovaných úrokov vo výške 28 % ročne vyplývajúcich len z VOP ako nedôvodné, pretože účtovaný úrok nebol individuálne dohodnutý a žalovaný nemal možnosť ovplyvniť obsah VOP a sadzby úrokových produktov.

K odvolacej námietke, podľa ktorej ak súd prvej inštancie považoval návrh za neúplný, ako to má vyplývať z odôvodnenia napadnutého rozsudku (záveru súdu, že žalobkyňa nepreukázala, že konala s odbornou starostlivosťou), mal žalobkyňa vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP a pokiaľ tak neurobil a napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, uvedený postup bol procesne vadný, žalobkyňa bola odňatá možnosť konať pred súdom, ide o vadu, ktorá je porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza:

Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby. Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom verejného prejednávania veci. Žaloba musí

obsahovať všeobecné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 127 ods. 1 CSP, teda ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Žaloba musí obsahovať osobitné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 132 ods. < 1 CSP, teda označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje samotný základ žaloby. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Po oboznámení sa s obsahom žaloby odvolací súd konštatuje, že táto náležitosť žaloby bola rozhodne splnená. Z obsahu žaloby jasne a zrozumiteľne vyplýva skutkový dej, teda sú v nej opísané skutkové okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby (uzavretie zmluvy č. 1153491001 a na jej základe zriadenie a vedenie účtu žalovaného č. A.; porušenie povinnosti zo strany žalovaného; v dôsledku ktorého žalobkyňa previedla dňa 25.8.2015 debetný zostatok z účtu žalovaného na vnútorný pohľadávkový účet žalobkyne č. A.; výška záväzku žalovaného 146,03 eur; úročenie nepovoleného prečerpania účtu úrokom vo výške 28% ročne; nezaplatenie pohľadávky žalobkyne žalovaným ku dňu podania žaloby). Niet pochybností, že rozhodujúcimi skutočnosťami v žalobe bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke dostatočne, teda nejde o vadu žaloby spočívajúcu v nedostatku opísania rozhodujúcich skutočností tak, ako sa domnieva žalobkyňa v jej odvolaní. Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek diskusie fakt, že žaloba žalobkyne bola formálne spôsobilá na vecné prejednanie veci a konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmätocnosti normovanej v podobe odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia < 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Nebolo tak povinnosťou súdu prvej inštancie vyzvať žalobkyňu postupom podľa ustanovenia § 129 ods. 1 < CSP na odstránenie väd žaloby, ako sa mylne domnieva žalobkyňa v odvolaní, keďže všetky náležitosti žaloby boli zrejmé tak, že nevzbudzovali pochybnosti a neistotu o ich splnení. Na základe uvedeného odvolací súd túto námietku považoval za nedôvodnú.

K odvolacej námietke žalobkyne, že podmienka hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ nebola naplnená, odvolací súd uvádza nasledovné:

Na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch (ods. 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS).

Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy bonitu dlžníka má chrániť spotrebiteľa pred rizikami nadmerného zadlženia a platobnej neschopnosti, čím prispieva k dosiahnutiu cieľa smernice, ktorým má zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv, prekračujúcich ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti (porov. rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 27. marca 2014 vo veci C-565/12 (LCL Le Crédit Lyonnais SA proti Fesihovi Kalhanovi).

Členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce (článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS).

Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 11 ods. 2 veta druhá a tretia ZoSÚ v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 < sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 < sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ zakotvuje povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií. Toto ustanovenie by malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosti spotrebiteľa splácať úver a správať sa tak obozretne, jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania si finančných prostriedkov na strane spotrebiteľov (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 18.6.2019 sp. zn. 10Co/6/2019).

Následok (t. j., že úver je bezúročný a bez poplatkov) v prípade hrubého porušenia si tejto povinnosti v zmysle § 11 ods. 2 (veta druhá a nasl.) zaviedla novela ZoSÚ, zákon č. 352/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 129/2010 Z. z. < o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 394/2011 Z. z. a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Podľa dôvodovej správy týmto sa dosiahne pôvodný zámer predkladateľa stanoviť určité dôsledky porušenia povinností ustanovených ZoSÚ. Jedná sa o súčasť dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky smernice 2008/48/ES na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Mechanizmus by mal motivovať veriteľa a zároveň prinášať spotrebiteľovi finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa. Z obsahu spisu do rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, že by žalobkyňa pred vstupom do zmluvného vzťahu s odbornou starostlivosťou preverovala bonitu žalovaného (tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie). Odvolací súd preto konštatuje správnosť záveru súdu prvej inštancie, keď hrubé porušenie povinností žalobkyne ako veriteľa vyvodil z toho, že nemal preukázané, že by žalobkyňa posudzovala schopnosť žalovaného ako dlžníka splácať úver. Odvolací súd sa tak stotožnil s vyhodnotením úveru ako bezúročného a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 ZoSÚ).

Pokiaľ žalobkyňa až v odvolacom konaní predložila Report zo SRBI (Credit report analytic) a naznačovala potrebu doplnenia dokazovania v odvolacom konaní, odvolací súd k tomu uvádza, že takýto dôkaz nenavrhol ani nepredložila v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

V predmetnom spore nebol žalobkyňou uplatnený pred súdom prvej inštancie prostriedok procesného útoku, a to skutkové tvrdenie, že konala s odbornou starostlivosťou ani návrh na vykonanie dôkazu uvedeným reportom zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI). Takéto skutkové tvrdenie uplatnila a dôkaz predložila žalobkyňa až v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré však odvolací súd nemohol prihliadnuť, nakoľko sa netýkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemalo byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nešlo o prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by odvolateľka bez svojej viny nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, čo ani odvolateľka v odvolaní netvrdila, neuvádzala, že by malo ísť o opravný prostriedok s právom novôt. Avšak pokiaľ by aj tento dôkaz bola žalobkyňa predložila v konaní pred súdom prvej inštancie, tento by sám o sebe nemohol zvrátiť záver o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, nakoľko z ust. § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ vyplýva povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, s prihliadnutím najmä na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa a tiež (nie iba) nahliadnutím do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikované právne predpisy a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné

otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04 <., III.ÚS 209/04 <., II.ÚS 200/09 < a podobne).

Odvolačný súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti trov prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími dôvodmi nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol úspešný v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP, mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaný v odvolacom konaní ostal pasívny, do konania sa nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon) a náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, náhrada trov odvolacieho konania žalovanému priznaná nebola (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)